

Un fraticidi

per Franz Kafka

(versió de Carles Riba)

És provat, que l'assassinat succeí de la següent manera:

Schmar, l'assassí, s'apostà, cap a les nou, dins la nit clara, en aquella cantonada per on Wese, la víctima, havia de tombar, del carrer on hi havia el seu despatx, cap aquell carrer on vivia.

Aire de la nit fred, fent esgarrifar tothom. Però Schmar només s'havia posat un vestit blau prim; a sobre portava, cordat, el gavanyet. No sentia gens de fred; després, contínuament, es movia. Tenia sempre empunyada, tota nua, la seva arma assassina, mig baioneta, mig ganivet de cuina. Considerà el ganivet contra el clar de lluna; el tall llampeguejà; no era prou per a Schmar; pegà cop contra les rajoles del paviment, talment que tragué espurnes; potser li sabé greu; i per reparar el dany el fregà com un arquet de violí per damunt la seva sola, mentre, tenint-se sobre un peu, acotat, escoltava adés el soroll del ganivet contra la sabata, adés cap a la cantonada fatídica.

Per què comportà tot això el particular Pallas, que allà prop ho contemplà tot de la seva finestra estant del segon pis? Enfondeix la natura humana! Amb el coll aixecat, la bata cenyida al voltant de l'ample cos, brandant el cap, guaitava a baix.

I cinc cases més enllà, de biaix a ell enfront, la senyora Wese, l'abric de pell de guineu sobre la camisa de nit, esperava el seu home, que avui trigava insòlitàment.

A l'últim sonà el timbre de la porta del despatx de Wese, massa fort per a un timbre de porta, per sobre la ciutat, cel amunt, i Wese, l'incansable treballador, surt de la casa, encara invisible dins aquell carrer, només anunciat pel senyal del timbre; ensem el paviment compta les seves passes tranquil·les.

Pallas s'abocà més; no pot deixar-se escapar res. La senyora Wese, tranquil·litzada pel timbre, tanca la seva finestra amb un tremolor de vidres. Schmar s'a-

genolla; com que de moment no té cap altra nuditat estreny només rostre i mans contra les pedres; quan tot està glaçat, Schmar crema.

Just a la ratlla que separa els carrers, Wese s'atura, només amb el bastó es recalca al carrer d'enllà. Un capritx. El cel nocturn l'ha atret, el blau fosc i el daurat. Inconscient, s'ho mira, inconscient s'afalaga els cabells, sota el capell mig aixecat; res no es contreu allà dalt, per anunciar-li el seu immediat esdevenidor; tot resta en el seu insensat, inescrutable lloc. En si, molt raonable que Wese vagi endavant, però va cap al ganivet de Schmar.

«Wese!», crida Schmar, aixecant-se de puntetes, el braç, estès el ganivet abaixat, agut, «Wese!, en va espera Júlia!» I Schmar clava dins el coll a l'esquerra, i dins el coll a la dreta, per tercer cop dins el ventre, pregonament. Les rates d'aigua, estripades, fan un esgarip anàleg al de Wese.

«Fet!», diu Schmar, i llença el ganivet, el superflu llast sagnós, contra la façana més pròxima. «Beatitud de l'assassinat! Alleujament, creixença d'ales pel raig de la sang d'altri! Wese, vella ombra nocturna, amic, company de cervesa, t'escoltes sobre l'obscur empedrat. Per què no ets simplement una bufeta plena de sang, que jo te'm posés damunt i t'esvaïssis del tot? No tot es compleix, no tots els somnis en flor maduren, la teva feixuga resta jeu ací, ja inaccessible a tota passa. Què vol dir la muda pregunta que amb això fas?»

Pallas, ofegant dins el seu cos tot verí, és a la porta de casa seva, entre els dos batents, que s'obren d'una revolada. «Schmar! Schmar! s'ha vist tot, no ha passat per altres.» Pallas i Schmar s'examinen l'un a l'altre, endins. Això satisfà Pallas; Schmar no acaba mai.

La senyora Wese, amb una munió de gent a cada costat, acudeix amb una cara tota envellida d'horror. L'abric de pell s'obre, ella es llança sobre Wese, el cos vestit amb la camisa de nit pertany a ell, les pells que es clouen sobre marit i muller com l'herbei d'una tomba, pertanyen a la multitud.

Schmar, mossegant amb fatiga la darrera nàusea, estreny la boca contra l'espatlla del policia, que se l'enduu amb peu lleuger.

FRANZ KAFKA
VERSÍO DE CARLES RIBA

(Publicat a «La mà trencada», any I, núm. 4 (24-XII-1924), ps. 64-66.)